

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. december 12.
(csütörtök)

Szepesy László

37. MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI (1. rész)

Énekek: 119,17-19, 705,1-3

Alapige: Ámós 5,6

„Keressétek az Urat, és éltek, különben reátör, mint a tűz, a József házára, és megemészti Béth-Elt, és nem lesz, aki megoldsa.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, mindenekelőtt hálákat adunk azért, hogy gondod van ránk, nap mint nap gondoskodsz rólunk, a mi szabadításunk Istene gondot visel az Övéiről. Köszönjük, hogy nekünk ez személyes tapasztalatunk, valóság lehet. Köszönjük Neked, hogy bár porszemek vagyunk, és számtalan bűn terhel bennünket, gyakran elhagyjuk a Te utaidat, és ígédről elfeledkezünk, mégis Te, a mindenség Ura, fenntartója, hatalmas Úr, aki mindeneket igazgat, fenntart hatalmával, és határt szab mindennek ebben a földi világban, mégis foglalkozol velünk. Kicsinyek vagyunk, Urunk, és szeretnénk ezt őszintén átérezni, elhinni és vallani is, és ebben az alázatban élni, de mégis annak örömeiben, hogy Számodra mégis annyira fontosak, hogy egyszerű Fiadat adtad értünk oda, hogyha hiszünk Őbenne, el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.

Köszönjük Neked, hogy a mai nap folyamán is tapasztalhattuk áldásaidat, megtartó kegyelmedet akkor is, amikor elbuktunk, akkor is, amikor a Te utai-

MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI 1.

don járhattunk, mindeközben Rád tekinthettünk, vagy éppen Hozzád térhettünk vissza.

Köszönjük, hogy Te mindvégig tenyereden hordoztál bennünket, még a nehezeket és fájdalmakat is formáltatásunkra fel tudtad és fel is akarod használni. Köszönjük, hogy a zsoltáros is úgy beszél a Te ígédről, törvényeidről és parancsolataidról, mint ami az ő öröme, mint aminek várja a beteljesedését, hiszen igazak, mert Te mondtad és Te ígérted meg azokat. Köszönjük, hogyha ez az öröm a miénk lehet.

Kérjük, hogy a ma esti alkalmunkon is a Szentlélek munkálja bennünk az ígéd utáni vágyat, amely számunkra lelki táplálék is, de egyben vigasztaló, bátorító, buzdító és indító szó is. Kérünk, hogy hadd váljon ilyenné a hirdetett ige Lelked munkája révén a mi életünkben. Kérünk, hogy mindaz, amit majd teszünk, az ígéből és a Beléd vetett hitből hadd következzen. Így használd fel ezt a mai alkalmat is a formáltatásunkra, a Benned való bizalmunk megerősítésére, add, Urunk, hogy áldássá legyen számunkra, neved számára pedig dicsőségesse!

Krisztus nevében kérünk, így áldj meg bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Az előző alkalommal, amikor Ámós könyvével foglalkoztunk, szó volt arról, hogy az Ámós 5,1-17 egy siratóéneket tartalmaz, amely gyönyörű verses formában íródott. Szerkezetére nézve elhangzott, hogy a héber költészetre jellemző módon van egy központi gondolata (8-9. vers), és ezt gondolatpárok előzik meg és követik fordított sorrendben. Ha számokkal akarnám kifejezni ezeket a gondolatokat, akkor a vers szerkezete valahogy így nézne ki: 1, 2, 3, 4, 3, 2, 1 (a 4. a központi gondolat, és utána megismétlődnek az előtte levő gondolatok fordított sorrendben). Az előző igehirdetésben a központi gondolattal foglalkoztunk, amely az, hogy Isten az egyedül mindent irányító és hatalmával mindent megváltoztató Úr! Szó volt arról is, hogy azért volt fontos erre felhívni Izráel figyelmét, mert sokan úgy gondolkodtak, hogy az életükben nem fog semmilyen lényegi változás bekövetkezni. A gazdagok, hatalmasak felfuvalkodva azt hitték, ők mindig is hatalmon maradnak és biztonságban lesznek vagyonuk és hatalmuk miatt. A szegényebbek, elnyomottak pedig azt gondolták, hogy semmi sem fog változtatni helyzetükön, az élet mindig is igazságtalan lesz velük. Mindkét csoport valamilyen formában az állandóságban hitt, és nem hitt a változásban, még annak lehetőségében sem, mivel nem számoltak az Úrral. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy különféle változás nem történik az ember életében, kisebb-nagyobb dolgok történhetnek, de a lényegi dolgok úgysem változnak meg. A hamis biztonságérzet önbecsapása és az igazságtalanság megmaradásának reménytelensége közepette szólalt meg az Úr, és mondta Ámós által: Ő a mindent megváltoztató, irányító Isten. A 8-9. versben természeti képekkel fejezte ki, hogy Ő az, aki változást hoz. A telet tavasszá fordítja, a jó időt pedig téllé. Az éjszakából nappalt hoz, a fényből pedig sötétséget, tehát minden formában

változást előidéző Úr Ő. De nemcsak a természetben hoz Ő változást, hanem népe életében, így Izráel életében is. Erről kellett a prófétának beszélnie, de még személyesebben: egyen-egyenként a mi életünkben is Ő az, aki lényegi változást tud hozni.

Szeretném erre felhívni a figyelmünket, mert ez valahol tényleg alapvető, központi gondolata ennek az éneknek: nem mindegy, mit válaszolunk arra a kérdésre, hogyan történik és milyen változás történik az ember életében. A legnagyobb változást ugyanis nem abban idézi elő, hogy hogyan élünk ebben az életben: kiszolgáltatottként, vagy másokon uralkodóként, gazdagként vagy szegényként, reménytelenül vagy túlzott önbizalomban. Az igazi változás ugyanis nem akkor történik, amikor az embert előléptetik a munkahelyén, vagy éppen kirúgják onnan. Nem abban mutatkozik meg, hogy rátalál az igazira, a nagy Őre, és megházasodik és gyermeke születik, vagy elveszíti a házastársát és szerettét. Nem akkor változik meg igazán az élete, amikor híres lesz, vagy éppen nagy botrányba keveredik, és nyilvánosan elbukik, megszégyenül. Sokan azt gondolják, hogy ezek a nagy változások egy ember életében, amikor élete az egyik helyzetből hirtelen egy másik végletbe esik, vagy valamilyen szinten jobbulást ér el, vagy éppen romlást tapasztal. Természetesen ezek is egyfajta változások, amelyek fontosak nekünk, és ezeket nem is szabad lebecsülnünk, de az emberi lét és élet szempontjából nem olyan horderejűek, és hosszútávon nem olyan mindent meghatározók, mint az a változás, amelyről Ámós beszél. Mert van olyan változás, amelyik csak néhány évet határoz meg az életünkben, és csak néhány dologra vagy körülményre van kihatással, pl. kapcsolatainkra, lelkiállapotunkra, szívünk természetére (bűnös-e?) vagy örök életünkre. Ellenben az a változás, amiről Ámós próféta beszél, az mindent eldöntő és mindenre kiható esemény. Miről beszél a próféta? Melyik változás ez, Testvérek? Az Istennel való találkozás!

A legnagyobb változás az ember életében, amikor az élő Istennel találkozik, és megtapasztalja, hogy átformálja őt magát! Ez a változás nem a körülményeinket határozza meg csupán, hanem emberi mivoltunkat, belső valónkat, személyiségünket. Alapjaiban változtatja meg a személyiségünket, és befolyásolja jövőnket, és mindazt, ami velünk történni fog. Olyan nagy változás ez, mint a fogantatás és a születés. Valaki, aki korábban nem létezett, hirtelen megszületik, életet kap. Valaki, aki lelkileg halott volt, élővé változik. Isten ilyen mértékben meg tudja változtatni egy ember életét, újjá tudja szülni, újjá tudja teremteni őt. A teremtetés lényege pedig az, hogy a semmiből valami lesz. És ez az egyik legnagyobb változás a világegyetemben. Az Istennel való találkozás a változások cunamiját indítja el egy ember életében. Ha valaki találkozik Istennel, akkor onnantól kezdve minden felborul az életében. Fokozatosan megváltozik az ember gondolkodásmódja, szokásai, kívánságai, értékrendje, kapcsolatai, reményei, cselekedetei, időbeosztása, céljai stb. Azaz minden megváltozik. És mindez amiatt az egyetlen nagy változás miatt, hogy találkozott az ember Istennel. Isten személye mindent meghatároz körülötted és benned, és mindent meg akar határozni tebenned, ezért a Vele való találkozás a legnagyobb válto-

zás kiváltója, ami valaha is történhet bármelyikünkkel. Ámós ezt nagyon világosan Izráel értésére adja.

Mivel ilyen horderejű dolog az Istennel találkozni ebben az életben, ezért nem mindegy, hogy megtörténik-e velünk ez a nagy csoda, vagy lemaradunk erről. Ezért Ámós próféta ebben az énekben háromszor is felszólít minket, hogy „keressétek az Urat”, a Vele való találkozást, a Vele való kapcsolatot. Erről a változásról szeretnék ennek az éneknek a tükrében beszélni, mivel azonban nagyon sok üzenetet tartalmaz ez az ének, ezért a mai alkalommal csak elkezdéném, és majd egy másik alkalommal folytatjuk. Nagyon gazdag ez az ének, érdemes elmélyülnünk a benne található gondolatokban.

Először is tehát a prófétán keresztül Isten azt jelenti ki, hogy a Vele való találkozás – és így ez a nagy változás az életünkben – elkerülhetetlen. Ez a legelső dolog, amit kimond: elkerülhetetlen ez a találkozás és ez a változás. Mindenképpen meg fog történni. Ha keressük az Urat, ha nem, ha akarjuk Őt látni, ha nem, mindenképpen találkozik Vele minden ember. A Példabeszédek 8,17b bátorít bennünket, hívőket, hogy akik az Urat szorgalmasan keresik, azok megtalálják Őt. Ugyanakkor az ige arról is világosan beszél, hogy a Benne nem hívők is meg fognak állni Isten előtt. A Jelenések 1,7 szerint Krisztus visszajövelekor „minden szem meglátja Őt, még akik Őt általszegeztek is”. Azok is, akik nem akarják meglátni, azok is meg fogják. Krisztus az Őt elítélő bíróság tagjainak is azt mondja: „meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnek felhőiben” (Máté 26,64). Bíróként Fölötte ítéleznek, és Ő kijelenti: ha akarjátok, ha nem, akármilyen döntést hoztok, és akárhogyan is elítéltek most engem, meg fogtok engem látni a hatalmas Isten jobbján, és eljönni majd az angyalokkal az ég felhőin át. Ha akarjátok, ha nem. Az ítélet napjáról szóló igeszakaszok is mind ezt az igazságot támasztják alá. A Máté 25-ben lévő, a juhok és kecskék, azaz a hívők és hitetlenek szétválasztásáról szóló példázat vagy a Máté 13-ban található konkolyról és búzáról szóló példázat is erről beszél. Mindenkinek meg kell állnia Isten előtt, ez elkerülhetetlen. Ámós próféta ugyanezt erősíti meg, amikor arra figyelmeztet ebben az énekben, hogy vagy az ítéletben, vagy a kegyelem trónusánál, de mindenképpen találkozni fogunk az Úrral. Mindaz a változás pedig, ami a Vele való találkozásból fakad, be fog következni az életünkben, és ez elkerülhetetlen. Akárhogyan élünk ebben a földi életben, halálunk után egy nagyon radikális változásnak leszünk kitéve, minden egyes ember. A hitetlenek is, és a hívők is. De a hívők már tudják, mire számítsanak. A hitetlenek nem.

Ezért nekünk készülnünk kell, és hirdetnünk kell ezt, hogy elkerülhetetlen az Úrral való találkozás. Egyrészt azért, mert egyszer itt kell hagyni ezt a földi életet és mindent, ami ehhez tartozik. E felől Isten döntött így, amikor korlátozta az ember földi életének idejét. Másrészt azért elkerülhetetlen ez a változás, mert Isten nem tűri a végtelenségig mindazt, ami ebben a bűnös világban zajlik, mindazt, ami betölti a bűnös emberi szívet. Türelme hosszú, és Ő hosszan tűrő Úr. Már több ezer éve tűri az emberiség lázadását és bűneit. De a kegyelem ideje, amit tapasztalunk még – és adja az Úr, hogy még jó ideig ta-

pasztaljuk, hogy minél többen megtérhessenek –, egyszer le fog járni. És akkor eltöröl az Úr mindent, ami gyalázza az Ő dicsőségét, ami fellázad uralma ellen, ami ellentmond akaratának, és egyszer majd meg fog újítani mindenkit, aki szereti Őt, és tökéletessé, büntelenné teszi az Ő gyermekeit. Ez a legnagyobb változás az emberi életben, amire készülni kell. Ezt a romlandó és ideig-óráig létező világot – az ige szerint – meg fogja semmisíteni az Úr, és újat teremt, amelynek minden egyes négyzetcentimétere Őt fogja dicsőíteni és magasztalni, amelyben nem lesz hely a bűnnek, a lázadásnak és az engedetlenségnek. A változás tehát, amiről Ámós próféta itt beszél, elkerülhetetlen, mert Isten maga döntött úgy, hogy mindent megváltoztat, és nem hagy jelenlegi állapotában. Az a kérdés, hogyha elhisszük, hogy ez elkerülhetetlen, akkor mi ezt reménységgel várjuk, mert tudjuk, hogy Isten gyermekeinek ez a változás csodálatos változás lesz, pozitív; vagy rettegünk ettől a változástól, mert még az Úrral nem rendeztük a kapcsolatunkat. Ezért hirdeti az Úr: készüljünk a Vele való találkozásra, mert ez elkerülhetetlen.

Másodszor: Ámós világosan kifejti, hogy ez a változás a bűnös ember számára veszélyt, ítéletet és büntetést jelent. Hogy ezt tudatosítsa bennünk, az ének elején és végén is az ítéletről beszél (a 2-3., valamint a 16-17. versekben erről olvashatunk). Ezek figyelmeztető, felkiáltó jelzések a szakadék felé rohanó emberiségnek, amelyek azt kiáltják: ha így haladsz tovább, elpusztulsz. Izráel, te jólétben élsz, gazdagnak gondolod magad, áldottnak gondolod magad, de távol vagy az Úrtól, és jön az ítélet. Ámósnek ezt kellett hirdetnie. Ez minden embernek szóló üzenet. Lehet, hogy a jövőt másképp képzelnénk el. Emberek milliárdjai máshogy képzelődnek és álmodoznak a holnapról meg a későbbi korokról a saját életükkel kapcsolatosan. Gondolhatnak anyagi gyarapodásra, gyermekeik felnövekedésére, unokák születésére, sikerre a munkában, békés nyugdíjas évekre, vagy éppen nagyon is munkás évekre számítanak, a családdal töltött több időre vagy éppen egyedüllétre. Az ember sok mindent képzel a holnapról. Mindez azonban csak ez az élet. A földi élet keretein belül gondolkozunk nagyon sokszor, ami nem tart tovább néhány évtizednél. Isten azonban nagyobb távlatokban gondolkodik velünk kapcsolatban, mégpedig az örökkévalóságában, és szeretné a mi jövőről alkotott elképzeléseinket is kitágítani: ne csak a földi keretek között, hanem az örök élet távlatában szemlélj mindent a jelenben és az életedben! Pont ezért nem ringathatjuk magunkat abban az álomban, hogy ez az élet soha nem ér véget (mert ezt jelenti az, hogy nincs benne változás, amire viszont hívóként nem számíthatunk, mert tudjuk, hogy az Úr igenis nagy változást készít elő), hanem távolabb kell látnunk, meghallanunk az Úr figyelmeztető szavát: az éjszakai álom után jönni fog az ébredés, az igazi élet, és nem mindegy, hogy az mit tartogat számunkra. Az ige azt mondja, hogy ez az élet olyan, mint amikor az ember álmodik, aztán egyszer csak felébred, és akkor jön az igazi élet.

Pont ezért fontos megértenünk, hogy az ítélet, amelyet Ámós hirdetett Izráel népének, és amely fenyegetést jelent a meg nem tért, bűnös ember számára, biztos, elvégzett és az Úr részéről eldöntött dolog. Nem úgy beszél róla, mint

ami esetleg megváltozhat, vagy elkerülhető lenne. Isten eldöntötte, hogy Izráel országát megbünteti, és végképp eltörli a föld színéről, ezért a próféta világossá teszi: senkinek ne legyen semmilyen kétsége afelől, hogy ez az ítélet a beteljesedése felé halad. Ezért beszél úgy róla a 2-3. versekben, mint ami már megtörtént, mint ami lezárult dolog, a múlthoz tartozik. Ezért mondja azt Ámós, hogy Izráel lánya elesett, és nem fog soha többé felkelni. Tehát amikor Ámós ezt kihirdeti, még nem következett be ez az esemény, de mivel Isten döntése bizonyos, ezért már múlt időben beszél róla, hogy Izráel népe megértse: az Úr elvégezte ezt a dolgot, és nem változtat rajta. A 16-17. versekben pedig bár jövő időt használ, de nem úgy, mint ami bizonytalan jövő, ami megváltozhat, hanem mint ami biztosan be fog következni. Ámós azt mondja Izráelnek: ha így éltek tovább Isten nélkül, akkor elvesztek. Örömtöket a sírás, gazdagságokat a szegénység, biztonságotokat az állandó veszély fogja felváltani. Ámós üzenete hozzánk is ugyanígy szól. Ami bizonyos volt Izráel számára akkoriban, az asszírok általi ítélet, úgy bizonyos ma is az emberiség számára az, hogy amikor az Úr Krisztus visszajön, az Övéit maga mellé veszi és megdicsőíti, de a Benne nem hívők felett ítéletet tart. És ezt nekünk mindennél bizonyosabb, eldöntött tényként kell hinnünk. Az Istennel való találkozás ítéletet és örök kárhozatot jelent azok számára, akik nem térnek meg. Erről beszél a 18. versben is, amikor azt mondja: *„Jaj azoknak, akik kívánják az Úrnak napját! Mire való nektek az Úrnak napja? Sötétség az, és nem világosság”* – mondja Ámós a meg nem tért tömegeknek, mert nekik lesz az sötétség, és nem világosság napja. Tehát a változásról azt mondja Ámós, hogy elkerülhetetlen, másodszor pedig, hogy veszélyt, ítéletet és büntetést jelent a meg nem tért ember számára.

Harmadszor azt mondja ez az ének erről a változásról, hogy szükséges. Szükséges mind az ember, mind Isten szempontjából.

Isten szemszögéből azért szükséges a változás, mert az Ő dicsőségére nézve lehetetlen dolognak tűnik, hogy örökre ilyen állapotok uralkodjanak az Úr által teremtet világban, még inkább az Isten képére teremtet ember szívében, és leginkább Isten népe életében. Részben már beszéltem erről, hogy jelenlegi világunk, életünk és állapotunk nemhogy nem szolgálják a teremtés célját, Isten dicsőségét és dicsőítését, hanem egyenesen annak ellenkezőjét munkálja: az Urat gyalázza, megszégyeníti. Isten a saját dicsőségére formált bennünket, hogy Vele élve boldogok legyünk, Őt dicsérjük minden lélegzetvételünkkel. A mindennapi kenyérben éljük meg az atyai gondoskodás szeretetét, és töltsön el minket a hála. A testvéri szeretet kapcsolatában is legyünk hálások az Úrnak, hogy adott nekünk testvéreket. Minden egyes apró dologban, akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, mindenben az Úr dicsőségét szolgáljuk. A bűn rabjaként élő, romlott szívű ember azonban mindent megtesz – még ha nem is tudatosan –, hogy ne valósuljon meg ez a cél. Isten igazságossága tehát azt kívánja, hogy világunkban és bennünk, emberekben elsősorban helyreálljon az a rend, amely az Urat dicsőíti. Bennünk akkor fog ez megtörténni, ha Isten újjászül minket, új emberré tesz, aki szereti, szolgálja és követi Őt, amiért az Úr

Krisztus meghalt a kereszten. Népe körében akkor történik meg ez, ha az egyház Isten ígéje szerint alakítja életét és szolgálatát. A reformáció legnagyobb csodája nem az volt, hogy egyházak jöttek létre, mert ez nem volt cél a reformátorok számára, ők nem akartak új egyházakat. A nagy csoda az volt, hogy az Úr Szentlelke visszavezette az Ő ígéjéhez az embereket, és megtéréseket, új életet adott nekik. A világban akkor áll majd helyre ez a rend, amikor az Úr meg fogja ítélni és újjáteremti ezt a földet. Tehát Isten dicsősége szempontjából szükséges ez a változás, helyre kell állnia mindannak, ami megromlott, hogy az Úr dicsőíttessék.

Nekünk, embereknek pedig világos, hogy azért szükséges ez a változás, mivel ha nem következik be, akkor örökre elveszünk, és a bűn rabjai maradunk. A bűn jelenlegi uralma megkeseríti az emberi életet, bármennyire is élvezzük annak ideig-óraig tartó „örömeit”, attól még a bűn az ember végső romlását okozza. Ámós is beszél arról, hogy milyenné változtatta a bűn Izráel mindennapjait. Ilyeneket olvasunk, hogy Isten ítéleteit, amelyeknek édesnek kellett volna lennie, keserűvé váltak számukra, nem szerettek Isten törvényeiről olvasni, vagy éppen annak értékrendjét hallani. Aztán az igazságot a földbe tiporták – mondja Ámós. Vagy gyűlölték azokat, akik az igazság mellett álltak ki, és utálták azokat, akik őszintén, az igazságot mondták el. Képzeljük el, nagyon hétköznapi dolgok ezek. Az egyik testvér szeretettel beszél az ígéről, vagy arról, amit maga tapasztalt, és a másik utálattal és gyűlölettel hallgatja, hogy már megint erről beszél, már megint az Úr, már megint Isten parancsai, és az emberben indulatokat, utálatot, gyűlöletet vált ki. Ilyen állapotok uralkodtak az emberi szívekben Izráel életében. A szegényeket kifosztották, a bírókat lefizették, az emberi igazságszolgáltatás korrupt volt, teljes volt az igazságtalanság, hamis ítéleteket hoztak. A 12. versben pedig Isten mintegy összefoglalja népe életének lényegét: *„Mert tudom, hogy sok a ti bűnötök, és nagyok a ti vétkeitek!”* Számbelileg is rengeteg a bűn, és súlyosságát tekintve nagyok. Az ilyen állapotokat Isten egy ideig eltűri népe körében. Azért mondom, hogy eltűri, mert Isten népe körében nem ilyen állapotoknak kellene uralkodnia, nekik hirdetniük kellene az Urat, nem? Tehát éppen hogy az engedelmességével kellene kitűnnie és világítania, mégis, Isten népe körében ilyen bűnök hatalmasodtak el. Az Úr – mondja Ámós – hosszan tűrte ezeket a bűnöket, tényleg történelmi léptékel nézve évszázadokon át, de azt mondja az ige, hogy nem fogja a végtelenségig, szükséges a változás az emberi szívekben, hogy minden az Úr dicsőségére történjen. Isten népe életében szükséges a változás, és Isten kétféle módon állítja helyre az Őt dicsőítő rendet az emberi szívben: vagy a meg nem térők ítéletével, a bűn megbüntetésével, mint Izráel esetében, vagy kegyelemmel, amikor megszabadít, amikor a bűn uralmából kivezet, és hitet ad, új szívet, új vágyat. Szentté tesz. Az ember elkezdi szeretni Istent, és Őt próbálja követni. Amikor őszintén megvizsgáljuk magunkat, és elhisszük, hogy elkerülhetetlen a változás, amit Isten készít, és elhisszük, mert igazat adunk Isten ígéjének, hogy veszélyt jelent a bűnös ember számára ez a változás, akkor be fogjuk azt is látni, hogy személyesen nekem is szükséges a változás. Aki Isten ígéje tükrében vizsgálja

MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI 1.

meg az életét, és a Szentlélek feltárja előtte, és bűnösnek fogja magát vallani, látni, őszintén, nem azért, mert kívülről mondják, hirdetik, hanem én magamról ezt látom, vallom, az ige ezt árulja el rólam, akkor az embert a Szentlélek arra vezeti el, hogy kimondja: nem tetszik az, amit látok, szükségem van változásra. Vajon amikor Isten így leleplez bennünket, nem érezzük szükségét annak, hogy változtassunk állapotunkon, helyzetünkön és bűnös szívünkön, hogy keressük a változás lehetőségét és útját? Nem kívánjuk, hogy bárcsak másmllyenek lennénk: jobbak, türelmesebbek, Istenben jobban bízók, szelídebbek stb.? Az ige tükrében önmagát vizsgáló ember érzi ennek a változásnak a szükségét. Az Istenben nem hívó ember csak a bűn súlyát és következményét érzi, és azon változtatna, de önmagán, a saját szíven nem sokat. De Ámós azt mondja: a hívó ember belátja, hogy szükséges ez a változás a ránk leselkedő ítélet miatt, és elsősorban Isten dicsősége miatt, hogy helyre álljon a rend.

Végül pedig azt mondja ki Ámós próféta, és ez nagyon fontos, és ma erről beszélnék utoljára, hogy Isten ennek a változásnak a kulcsa, a mindent meghatározó személye. Mert ha az ember elhiszi, hogy veszélyes változás előtt áll az élete, és elkerülhetetlen az, akkor felteszi ezt a kérdést: hogyan fog bekövetkezni ez a változás? Hogyan lehet ez a változás a javamra, és nem a káromra? Erre a válasz nyilvánvalóan az: Isten a kulcsa ennek a változásnak, Ő az, aki számomra áldássá tudja tenni, tehát Őrá van szükségem. Triviális gondolat, tisztában vagyok vele, hogy a Testvérek ezt tudják, mégis mennyire nem természetes gondolat a bűnös ember számára, ezt értsük meg. Nem természetes dolog, hogy az embernek Istenre van szüksége, és Ő az, aki a változást elhozza. Még mi, hívők sem mindig értjük ennek a fontosságát. Mert ha valami változásra vágyunk, valami bűnből, vagy nehéz helyzetből szabadulni akarunk, sokszor mitől, kitől várjuk a változást? Istentől? Nem azért szoktunk imádkozni, hogy az Úr adjon erőt meghozni nehéz döntéseket, adjon erőt ellenállni a kísértéseknek, mutasson utat nekünk, mi mellett tegyük le a voksunkat, merre induljunk tovább, adjon nekünk szeretetet? Nem türelmet, kitartást, akaratot kérünk Őtőle? Szeretném hangsúlyozni, hogy amikor ezeket kérjük, nagyon helyesen és biblikusán cselekszünk, mert Isten ígéje is erre bátorít bennünket, és ezeket kell kérnünk mennyei Atyánktól. De én nem ezek ellen szeretnék szólni, hanem csak azt a kérdést szeretném feltenni, és Isten először magamnak tetette fel ezt a kérdést, de én ezt hadd továbbítsam a Testvéreknek is, hogy miközben mindezeket kérjük, kiben bízunk? Vajon nem azért kérünk-e bölcsességet, erőt, akaratot, szeretetet, türelmet, mert valójában a változást magunk akarjuk előidézni, mert nincs türelmünk az Úrra várni? Nem abban bízunk, hogy nekem kell megvalósítanom ezeket a változásokat, és nekem kell irányítanom az életemet? Vajon nem él-e bennünk az a hamis kép, hogy csak egy kicsit jobbaknak kellene lennünk, egy kicsit több hittel kellene rendelkezünk, és akkor egyedül is boldogulni tudnánk? Akkor nem kellene annyira függenem Istentől, meg állandóan várnom rá. Vajon nem azt hisszük-e, hogy ha jobb hívő lennénk, akkor könnyebben változnék meg, és jobbá tudnám élni az életemet? De amikor így gondolkozunk, akkor vajon nem azt hisszük, hogy a változás központi figurá-

ja, kulcsa mi magunk vagyunk, és nem Isten? Amikor azt hisszük, hogy a szuperhívó kézben tart mindent. Istent nem szorítjuk-e ki szívünk középpontjából annak perifériájára, és alacsonyítjuk le Őt egy minket támogató, nekünk mindent megadó, ajándékozó istenecskévé, akinek az a dolga, hogy mindent adjon, és nekünk csak a listát kell felsorolni, mert még azt is nekünk kell megmondani Istennek, hogy mit tegyen? Neki az a feladata, hogy nekünk mindent megadjon, és a változást meg magunktól kell várni? Vajon Izráel népe nem ebbe a bűnbe esett-e bele, amikor életét nem az Úr parancsai, irányítása alatt élte, de azért az áldásaira számított? Mert Ámós erre a furcsaságra irányítja a figyelmet: Izráel azt gondolta, hogy ők az Úr áldottai. A 14. versben is azt olvasuk, hogy velük az Úr, mert jólétben éltek, de ez alatt csupán azt értették, hogy az Úr sok mindent adott nekik, de az Ő vezetéséből igazából nem kértek, és nem várták az Urat, hogy majd Ő ad változást, meg Ő irányítja az életemet, és más hasonló. Isten törvényeit, parancsait – ahogy említettem Ámóst idézve – a földre tiporták, nem kellett az Úr ígéje meg parancsa, mert a változást, az életük irányát nem merték az Úrra bízni, hanem továbbra is maguk akarták irányítani az életüket. Ha végig olvassuk az éneket, látjuk, hogy maguk akarták meghatározni, hogy hol, hogyan, mikor imádják az Urat, ezért nem mentek el Jeruzsálembe, ahova az Úr küldött minden hívőt, hanem elmentek Béthelbe, Gilgálba meg mindenhova, csak nem oda, ahova az Úr parancsolta, mert ők irányítanak. A bírósági ítélethozatalt is ők akarták irányítani, ugye, mindenre hatni akarok, csak hogy úgy legyen, ahogyan én akarom, mert az én kezemben van az irányítás, mert nem merték magukat mások ítéletére bízni. Mindent kézben akar tartani az ember, mert nem mer bízni Istenben. Nem természetes dolog tehát az, Testvérek, hogy a változás kulcsfigurájának Istent higgyük! Ez az ének azonban pont azt hangsúlyozza központi gondolatként (8. v.), hogy az igazi, a lényegi, a mindent meghatározó változás egyetlen valakitől, csakis az Úrtól jöhet. „Az Úr annak a neve” – mondja Ámós –, aki a természetet irányítja, a nagy változásokat előidézi, ugyanígy a te életedben is a változást egyedül az Úr határozza meg, aki Úr, tehát irányít, parancsol és uralkodik, Ő tartja kézben, és Ő irányítja a te életedet is, és az enyémet is.

Egyedül Neki van hatalma, bölcsessége igazi változást előidézni életünkben! Kicsit nevetséges, ha belegondolunk, hogy elkezdjük magunkat összehasonlítani Istennel. Nekem milyen hatalmam van irányítani és befolyásolni a velem történő dolgokat? És mégis azt várjuk, hogy majd én irányítok, miközben a mindenható Istent, aki minden felett uralkodik, nem akarjuk. Ő, akinek minden lehetséges, ne határozza meg életem dolgait. Inkább ez a korlátozott hatalmú én uralkodjon. A bölcsességgel is így vagyunk. Hasonlíthatjuk magunkat egyáltalán az Úrhoz? Már ez is bűn lenne, Testvérek, és mégis azt hisszük, hogy mi jobban tudjuk, hogy mi az, ami kell, és nem merjük magunkat a bölcs Istenre bízni. Előidézhetünk változásokat, de ezek a változások nem olyanok az életünkben, amelyek megmentené bennünket a kárhozattól vagy a bűn uralma alól. Nekünk olyan változásra van szükségünk, amelyet senki más, csakis az Úr tud előidézni bennünk, és az Ő munkái ilyen változások, nem ember

által kitaláltak vagy munkáltak, hanem az Övé. Ezért folyamatosan Őrá van szükségünk. Nemcsak azért, hogy elkerüljük az ítéletet, hanem azért, mert Ő az egyedüli Úr, és ha mástól várjuk, akkor mást vallunk, akkor nem Ő az Úr, ha máshoz fordulunk, vagy magunkban bízunk. Ha egy keresztyén ember minél inkább előbbre halad a hit útján, akkor nem azt fogja tapasztalni, hogy egyre több mindent irányít az életében, hanem arra a felismerésre fog eljutni, hogy mindenben Istentől függ, nem? Én ezt tapasztalom, és ezt látom az igéből: valaki előrébb jut a hit útján, nem egyre több mindent irányít az életében, hanem észreveszi, hogy mindenben az Úrtól függ. Ebben a függésben pedig meg fogja látni Isten szerető atyai gondoskodását, azt, hogy az Úr mindent kézben tart a te életedben, még ha nem is úgy tűnik, de ez akkor is így van. És mivel megtapasztaljuk Isten ilyen atyai szeretetét és gondoskodását, ezért a változást az életünkben, személyiségünkben, és az irányítást is egyre inkább Őrá merjük bízni. A hívő ember útja ez, Testvérek, meglátni, hogy Istentől függök mindenben, és itt a minden szó nagyon hangsúlyos. Megtapasztalni ennek a függőségnek nem az ijesztő, hanem a boldog oldalát, hogy szerető gyermekként az Atya mindenben gondoskodik rólunk, és ebben a gondoskodásában megtapasztalva Isten szeretetét, egyre jobban Rá merjük bízni magunkat, a változást és az életünk irányait.

Ezért szólít fel minket Ámós háromszor is arra, hogy *„keressétek az Urat”*, mert Őrá van szükségünk, nála és Őbenne van a mi igazi életünk. És majd ezzel a gondolattal folytatjuk a legközelebbi alkalommal, hogy mennyire fontos, hogy keressük az Urat.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, mert világosan beszélsz Ámós szavain keresztül, köszönjük, hogy egyértelművé teszed, hogy ha akarjuk, ha nem, mindenképpen, elkerülhetetlenül be fog következni az a változás, amely teljesen felborítja jelenlegi földi életünket. Köszönjük, hogyha ez a változás már ebben az életben megtörténik, hogyha a Veled való találkozásban örömet, új életet, hitet kaphatunk, ha gyermekeiddé válhatunk kegyelmedből.

Kérünk, add, hogy szeretteink közül minél kevesebben haláluk után szembesüljenek ezzel a változással. Elfogadjuk, mert az ige kijelenti, hogy sokan lesznek ilyenek, de mégis könyörgünk értük, hogy ne akkor értsék meg a jövőt, hogy mindaz, ami ebben a földi életben van, az múlandó, és el fogjuk veszíteni, hanem hogy Te már ebben a földi életben is a mennyeiekkal meg tudsz gazdagítani, olyan kincsekkel, amelyeket nem esz meg a moly, és a rozsda sem kezdi ki, hanem örökké megmarad. Kérünk, hadd legyen ez igazi reménységünk és örömünk, és köszönjük, hogy már megtapasztalhattuk hívő gyermekeidként ezt a változást. Köszönjük, hogy megláttatod velünk ennek veszélyét is szeretteinkre nézve, kérünk, ezért a mentő szeretet tüzét szítsa ez a kijelentésed bennünk, hogy minél többeknek van szüksége Rád, és mi vagyunk a közvetítők, mi vagyunk a Te hírvivőid, a küldötteid, akik ezt a hírt, és a megmenekülés lehe-

tőségét Jézus Krisztusban elmondhatják. Segíts, Urunk, efelől meggyőződve lennünk, hogy minden szerettünk veszélyben van addig, amíg Benned biztonságba nem helyeztetik. És pont ez erősítsen meg bennünket abban is, hogy szükséges ez a változás. Köszönjük, hogy ígéd által már leleplezted bűnös szívünket, hogy már megutáltattad velünk azt, akik Nélküled vagyunk, óemberünket, és szeretetet adtál nekünk Irántad, és hogy új emberré tettél, elkezdte formálni bennünket egyre inkább Krisztushoz hasonlónak. Kérünk Téged, hogy a Te dicsőségedre nézve segíts élnünk, meglátnunk, hogy mindaz, ami a világban zajlik, vagy éppen bűnös gondolatként a mi szívünkben, nem az a természetes, mert az Téged gyaláz, Ellened lázad, megfoszt Téged a dicsőségtől, hanem az a jövő, amit Te munkálsz, és ki akarsz formálni, ábrázolni bennünk, hogy mindenben a Te dicsőségedet keressük, és Téged szeressünk. Köszönjük mindazt a munkáját a Szentléleknek, amit már elvégzett bennünk. Kérünk, hogy folytassa ezt, és egyre tudatosabbá tegyen bennünket ebben, hogy mindenben keressük a Te dicsőségedet! Köszönjük, hogy Te vagy a változás egyetlen központi alakja, egyedül Tőled várhatjuk.

Bűnbánattal jövünk Eléd, amikor csak azért kérünk áldásokat, hogy magunkat úgy erősítsük meg, hogy bizalmunkat magunkba akarjuk helyezni. Kérünk, hogy fordítsd a mi szívünk tekintetét folyamatosan Tereád, hisz Te vagy a hitnek elkezdője, bevégezője, Úr Jézus Krisztus, és a bölcsesség is Tenálad van, és ha nincs bölcsességünk, Hozzád jövünk, és kérünk. Kérünk, valóban segíts, hogy egyedül és csakis egyedül Benned bízunk, minden kísértésben óvj, őrizz bennünket, bukásainkból szabadíts és emelj fel! Köszönjük, ha így Te egyre fontosabbá válsz számunkra, és tanítasz minket arra, hogy egyre inkább Benned bízunk. Kérünk, hogy ilyen utakon vezess továbbra is bennünket!

Eléd hozzuk szenvedő testvéreinket, kórházi vagy otthoni betegágyon fekvőket! Te adj nekik hitet, lelki erőt elhordozni a test fájdalmait, kegyelmed szerint adj gyógyulást! De ha eljön az idő, mikor magadhoz hívod őket, kérünk, add a Te békességedet nekik úgy, ahogyan ez a világ nem tudja adni, csak Te. Kérünk gyászolóinkért is, akik szerettüket veszítették el, vigasztald őket, mert Te vagy a minden vigasztalás Istene.

Eléd hozzuk népünket is. Kérünk, hogy annak vezetőit áldd meg döntéseikben, mindennapi küzdelmeikben! De könyörgünk egyházunkért is, minden szolgálójáért és tagjáért, hadd lehessünk valóban világosságul ennek a világnak, hadd hirdessük a Rólad szóló evangéliumot, és ne akarjunk közöttük másról tudni, csak Rólad, mint megfeszítettéről! Segíts így élnünk, dolgoznunk, barátként lennünk, vagy itt a gyülekezetben vagy máshol is szolgálnunk!

Kérünk az európai helyzetért, határon túli testvéreinkért is! Te adj nekik Benned való erősséget, szilárdságot, Te legyél az ő Kősziklájuk a történelem viharaiiban és veszteségeik közepette! Kegyelmed szerint pedig adj megoldást, békét!

Könyörgünk, hogy minden dolgunkban segíts a Te ígédhez és akaratodhoz kötődnünk! Egyen-egyenként látod állapotunkat, köszönjük, hogy figyelsz még a hajunk szálaira is, hát még mindarra, ami a szívünkben van. Kérünk, se-

MINDENT FELÜLMÚLÓ VÁLTOZÁS ISTENNEL TALÁLKOZNI 1.

gíts nekünk is bízunk Benned! Áldott legyél kegyelmedért, hosszútűréseért, hogy még tart a kegyelmi idő! Kérünk, adj megtérést szeretteinknek, és segíts, hogy ebben mi is hadd szolgálhassunk akár szavainkkal, akár Rólad bizonyágot tévő életünkkel.

Így maradj velünk, és őrizz minket a hitben, kegyelmedből, Krisztusért!
Ámen.

705 szöveg: H. F. Lyte, 1847 | fordítás: Áprily L.
dallam: *Eventide*, W. H. Monk, 1861

1. Ma - radj ve-lem, mert mind-járt es - te van,
Nő a sö - tét, ó, el ne hagyj, U-ram;
Nincs sen-kim, és a vi-gaszt nem le-lem,
Gyá - mol-ta-lan-nal, ó, ma - radj ve - lem.

2. Kis életem fut s hervadásba hull,
Bú lesz a vígság, fényesség fakul,
Csak változást és romlást lát a szem;
Változhatatlan, ó, maradj velem.
3. Minden múltó perc Hozzád visz közel,
Kegyelmed űzi kísértőmet el,
Nincs más vezérem, nincs más Mesterem,
Fényben, borúban, ó, maradj velem.
4. Ellenség ellen áldásod fedez,
A könny nem sós, a kór is könnyű lesz,
Sír, halálfullánk, hol a győzelem?
Győztes leszek, csak légy, Uram, velem.
5. Hunyó szemembe vésd keresztedet,
Ködöt foszlatva láttasd szent eged.
Föld árnya fut, menny fénye megjelen:
Halálban is Te légy, Uram, velem.